

heden for udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 1, på trods af, at den pågældende har fast bopæl i Danmark.

Det følger af udlændingelovens § 48, 2. pkt., at afgørelse om administrativ frihedsberøvelse af en udlænding kan træffes af Rigspolitichefen eller politidirektøren.

Det beror på en konkret vurdering i hver enkelt sag, hvorvidt det er nødvendigt at frihedsberøve en udlænding.

Det er en forudsætning for frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, at de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for udvisning eller udsendelse, jf. ordlyden i § 36: »såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter §§ 25...«.

Der er hverken i loven eller lovens forarbejder fastsat en øvre grænse for varigheden af frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36.

Det er imidlertid efter fast praksis på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser, ikke mindst EMRK, en forudsætning for iværksættelse – og opretholdelse – af en frihedsberøvelse af en udlænding i udsendelsesposition, at der er reel udsigt til, at en udsendelse kan effektueres inden for en overskuelig fremtid.

Frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 kan derfor ikke opretholdes – og udlændingen må løslades – når der foreligger en endelig afgørelse om, at udlændingen ikke tvangsmæssigt kan udsendes til hjemlandet eller til et land, hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til hjemlandet, og må henvises til tålt ophold her i landet. I denne situation er der således ikke (længere) en reel udsigt til, at en udsendelse kan effektueres inden for en overskuelig fremtid.

Der er således som udgangspunkt ikke hjemmel til at frihedsberøve en udlænding på tålt ophold i situationer, hvor der ikke er reel udsigt til, at en udsendelse kan effektueres inden for en overskuelig fremtid.

En undtagelse hertil er dog den situation, hvor en udlænding en eller flere gange ikke efterkommer politiets bestemmelse om meldepligt efter udlændingelovens § 34, stk. 3, jf. herved § 36, stk. 7, hvis det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.

2.8.1. Domstolsprøvelse af frihedsberøvelsen

En udlænding, der frihedsberøves efter udlændingelovens § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og

fortsatte opretholdelse, jf. § 37, stk. 1, 1. pkt. Løslades udlændingen inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse, kan politiets afgørelse om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 påklages til integrationsministeren, jf. § 48, 4. pkt. Klagen har ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 48, 5. pkt.

Retten afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37, jf. udlændingelovens § 37, stk. 3, 1. pkt.

I forbindelse med fremstillingen beskikker retten en advokat for udlændingen. Der anvendes »almindelige« advokater og således ikke advokater fra den særlige kreds af advokater, der kan anvendes i sager vedrørende overtrædelse af straffelovens kapitler 12 eller 13, jf. retsplejelovens § 784.

Er frihedsberøvelsen efter udlændingelovens § 36 iværksat i umiddelbar forlængelse af en anholdelse efter retsplejelovens kapitel 69 (om anholdelse), regnes fristen for frihedsberøvelsen fra tidspunktet for anholdelsen, jf. § 37, stk. 1, 2. pkt.

Er udlændingen frihedsberøvet på tidspunktet for rettens afgørelse om frihedsberøvelsens lovlighed, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i rettens kendelse en frist for fortsat tilbageholdelse, jf. udlændingelovens § 37, stk. 3, 2. pkt. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen, jf. udlændingelovens § 37, stk. 3, 3. pkt.

Det er »frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse«, der er genstand for domstolskontrol efter udlændingelovens § 37. Der er i udlændingelovens § 37 givet nærmere bestemmelser om domstolskontrollen, og ifølge § 37, stk. 6, finder retsplejelovens kapitel 43 a om prøvelse af administrativt bestemt frihedsberøvelse »i øvrigt anvendelse«, det vil sige bl.a. retsplejelovens § 471, hvorefter retten drager omsorg for sagens oplysning.

Domstolsprøvelsen angår kun frihedsberøvelsen – ikke spørgsmålet om, hvorvidt udvisning bør ske.

I to konkrete sager vedrørende tunesiske statsborgere havde integrationsministeren i medfør af udlændingelovens § 45 b, stk. 2, bestemt, at de oplysninger, der havde ført til vurderingen af, at de pågældende personer måtte anses for en fare for statens sikkerhed, af sikkerhedsmæssige grunde ikke måtte videregives til de pågældende selv eller til de udlændingemyndigheder, der skulle træffe afgørelse i sagen om udvisning efter § 25, nr. 1.

I forbindelse med byrettens og landsrettens behandling af spørgsmålet om frihedsberøvelse af de pågældende, og mens udlændingemyndighederne behandlede sagen om administrativ udvisning samt om udsendelsesspørgsmålet, blev oplysninger om grundlaget